

[Kaj Hansen]

I forvejen bor disse mennesker i bebyggelser, som er finansieret efter almennyttigt byggeris finansieringsvilkår, således at der er påført dem en stadig stigende husleje i takt med aftrapningen af rentesikringsordningerne.

Det er endvidere sådan, at selv de nødtørftigste ting, som det har været nødvendigt at udbedre i Albertslund, har medført, at deres regnskaber er underbudgetteret i forhold til, hvad normale driftsudgifter ville være.

I denne situation for disse 6.000 mennesker kommer regeringen så med dette forslag og siger, at det kan ordnes efter de finansieringsvilkår, som gælder for nyt almennyttigt byggeri.

Set fra lejernes side er det et dybt deprimerende forslag, set fra statens side er det en god forretning. Hvad er det faktisk, der er tale om her? At staten vil yde et tilskud på 10 pct. til udbedring af skaderne, og så kræver man bagefter 18 pct. ind i moms for det arbejde, der er udført. Det er altså en fortjeneste på de første 8 pct.

Men hvordan er så de øvrige finansieringsvilkår? Det er jo ikke rigtigt, som hr. Christophersen sagde, at landsbyggefonden ikke yder noget. Den må yde de 7 pct., når det er nyt byggeri, og kommunen derude må også yde de 6 pct. Så er man oppe på 23 pct. i direkte finansiering, og hvad så med resten? Dem kan man gå ud at låne på obligationsmarkedet til en rente, der i dag er ca. 15 pct. Det er næppe nogen tilfældighed, at boligministeriet ikke har vedlagt et regnestykke over, hvad det vil koste lejerne med denne finansieringsform. Man har ikke engang på nuværende tidspunkt fundet ud af, hvor meget det vil koste at få repareret de huse, men går vi ud fra en gennemsnitspris på 100.000 kr. pr. hus, går vi ud fra, at resten, som jeg har nævnt, skal finansieres over obligationsmarkedet, og går vi også ud fra, at der skal gives rentesikring, betyder det, at huslejen de første 4 år vil stige med 375 kr. om måneden. Så sætter aftrapningen af rentesikringen ind, og når den er afsluttet, har de fået en husleje-forhøjelse på 963 kr. pr. måned for at få renoveret de tage og måske også andre ting, som står i forbindelse med disse skader. Det synes jeg er så ringe og så dårligt, at dette folketing ikke kan være det bekendt, da lejerne – og det er det eneste punkt, jeg er enig med ordføreren for frem-

skridtspartiet, hr. Thorndahl, i – er aldeles sagesløse i denne sag.

Jeg må konstatere, at min tid nu er udløbet, men jeg vil gerne sige, at hvis dette forslag skal fremstå som et rimeligt tilbud til lejerne, skal det laves helt og aldeles om. Det vil kommunisterne gerne være med til i udvalget, men som lovforslaget foreligger her, kan kommunisterne ikke støtte det.

Janne Normann (RV):

Da mit partis ordfører er forhindret i at være til stede, skal jeg på det radikale venstres vegne komme med et par bemærkninger om lovforslaget.

Vi har især hæftet os ved, at der er tale om, at der kan ydes lån i ganske særlige tilfælde til udbedring af ekstraordinære bygningsskader. Det vil altså sige, at de tilfælde, der omfattes af lovforslaget, er meget snævert defineret.

Vi finder det også væsentligt, at forslaget ikke åbner for lån til hvad som helst, men kun i tilfælde, hvor der er et helt særligt behov. Lånene ydes – hvis de ydes – af de midler, der er til rådighed for det almennyttige byggeri. Der er altså ikke tale om øgede bevillinger, så det radikale venstre kan tilsige en positiv udvalgsbehandling.

Schak Nielsen (DR):

Man kan diskutere meget offentlighedens indblanding i de enkelte menneskers boligforhold, og man kan også diskutere meget et ansvars placering. Her er altså en sag, hvor ansvarets placering fortaber sig mildest talt i det dunkle.

Efterhånden som tiden går, nærmer bolig-situationen i Albertslund sig næsten en skandale, som det offentlige ikke kan sidde overhørig, så meget mere som det går ud over en række uskyldige mennesker, der har handlet i god tro. Lejerne henholder sig til, at det har været et forsøgsbyggeri, som offentligheden har godkendt, og som offentligheden derfor må have et vist ansvar for. Til gengæld kan man vel også sige, at skatteydere i almindelighed ude over landet med fuld ret kan sige, at det ikke er deres sag at betale for en fejlinvestering af sådanne dimensioner. Her er det altså, man foreslår, at det er boligsektoren i bred almindelighed, offentlige eller må-